

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobkyně nezl. H. S.**, zastoupené opatrovníkem Městským úřadem v Kostelci nad Orlicí a dále zastoupené JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Hybernská 9, Praha 1, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2004, čj. OAM-1382/LE-01-07-2004, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 48 Az 63/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2004, čj. 48 Az 63/2004 - 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Ireny Slavíkové **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobkyni udělen azyl v České republice z důvodů nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo rozhodnuto,

že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v průběhu řízení o udělení azylu bylo zjištěno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu byla její obava ze zadržení čínskou policií z důvodu její jednorázové účasti na náboženské demonstraci, dále snaha najít si v cizině práci, studovat a mít budoucnost. Žalovaný uvedl, že žalobkyní uváděné problémy nedosahovaly takové intenzity, aby je bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu; navíc registrovaná katolická církev je v Číně povolena a její příznivci nejsou čínskými úřady pronásledováni. Jelikož žalobkyně nebyla ani politicky angažovaná, neshledal žalovaný existenci důvodu pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Snaha najít v zahraničí zaměstnání, případně studovat, nezakládá podle žalovaného důvod pro udělení azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a k rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2004, čj. 48 Az 63/2004 - 47, byla zamítnuta žaloba proti uvedenému rozhodnutí. V odůvodnění soud uvedl, že důvody stěžovatelky nelze podřadit pod zákonné důvody pro udělení azylu a ve shodě se žalovaným konstatoval, že účast na jedné náboženské akci, při níž zasahovala policie, nemůže naplnit podmínku pronásledování ve smyslu zákona o azylu. K obecným námitkám žalobkyně ohledně neúplně zjištěného stavu věci soud konstatoval, že skutečný stav věci byl žalovaným zjištěn dostatečně, neboť vycházel z výpovědi žalobkyně a ze zpráv o situaci v zemi původu žalobkyně, vypořádal se s jejím obsahem a proti němu žalobkyně nevznesla žádné námítky. Z rozhodnutí je patrné, že se žalovaný vypořádal se všemi tvrzeními žalobkyně v průběhu správního řízení. Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ustanovenou advokátkou na základě výzvy soudu ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že soud nesprávně posoudil otázku udělení azylu, neboť důvodem žádosti o udělení azylu byla skutečnost, že stěžovatelka byla v zemi původu zadržována a vydírána spolupracovníky policie, což v ní vyvolalo důvodné obavy z ohrožení jejího života, osobní svobody a z možnosti útlaku pro politické postoje. Proto je přesvědčena o naplnění důvodů podle § 12 a § 14 a o existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovatelka dále poukázala na porušení § 3, § 32, § 34, § 21 a § 46 a § 47 odst. 3 spr. ř., s tím, že žalovaný i krajský soud vycházely z neaktuálních informací o zemi původu, přičemž nedošlo k dohledání aktuálních informací ze strany katolického Vatikánu. Stěžovatelka dále namítla, že ze spisového materiálu je patrné, že zřejmě došlo k porušení povinnosti informovat účastníka řízení o povinnosti žalovaného dbát na ochranu osobních údajů žadatele o azyl, čímž došlo k porušení § 19 zákona o azylu. Žalobkyně dále uvedla, že nebyla dodržena zásada ústnosti, neboť věc byla projednávána v její nepřítomnosti, ačkoliv se žalobkyně v průběhu porady senátu dostavila a soud tedy mohl věc projednat v její přítomnosti. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2004, čj. 48 Az 63/2004 - 47, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatelka požádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť je přesvědčen, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Žalovaný zopakoval rozhodující skutečnosti ze svého rozhodnutí a uvedl, že v dané věci nebyly shledány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, na nějž není právní nárok. Žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky, a na vydané rozhodnutí a vyslovil přesvědčení o tom,

že skutečný stav věci byl zjištěn spolehlivě. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající ustanovením § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatelka toto své tvrzení specifikovala tak, že ze strany žalovaného byla nesprávně posouzena otázka udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu, neboť žalovaný nezohlednil skutečnost, že stěžovatelka byla v zemi původu zavražďována a vydírána spolupracovníky policie, což v ní vyvolalo důvodné obavy z ohrožení jejího života, osobní svobody a z možnosti útlaku pro politické postoje. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že z výpovědí žalobkyně v průběhu řízení o udělení azylu tyto v kasační stížnosti uváděné skutečnosti nevyplývaly. Stěžovatelka žalovanému sdělila, že se obává policie, neboť se zúčastnila jednoho náboženského setkání, avšak přitom nevěděla nic o základních principech katolického náboženství ani o tom, která náboženství jsou v Číně zakázána a jiné problémy v zemi původu neměla. K tomu Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem i se žalovaným konstatuje, že tyto důvody skutečně nezakládají důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a nejsou ani důvodem existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu a tvrzení v kasační stížnosti, navíc ani po doplnění nijak blíže nekonkretizovaná, shledal soud účelovými. K námitce, že stěžovatelka splnila podmínky pro udělení humanitárního azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu; soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobkyně, tak i stav v její domovské zemi, pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, pokud žalobkyně v řízení o udělení azylu ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sama neuváděla. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Kasační stížnost byla dále podána z důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonitost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatelka tento důvod kasační stížnosti v doplnění kasační stížnosti specifikovala odkazem na četná ustanovení správního řádu, jež uplatnila i v žalobě. Nejvyšší správní soud v této věci odkazuje na odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, s nímž se ztotožnil. Námitku, že žalovaný

vycházel při svém rozhodování ze zastaralých a nedostatečných zpráv o zemi původu žalobkyně, a námitku, že žalovaný porušil povinnost ochrany osobních údajů vyplývající z § 19 odst. 2 zákona o azylu, stěžovatelka neuplatnila v průběhu řízení před soudem a proto ji se jimi Nejvyšší správní soud s ohledem na ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl zabývat, neboť se jedná o důvody bezdůvodně neuplatněné před soudem prvního stupně. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Posledním důvodem kasační stížnosti stěžovatelky je důvod kasační stížnosti vymezený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka jej spatřuje v porušení zásady ústnosti, neboť věc byla projednávána v její nepřítomnosti, ačkoliv se v průběhu porady senátu dostavila a soud tedy mohl věc v její přítomnosti projednat. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato skutečnost nevyplývá z protokolu o jednání, v tom je uvedeno, že stěžovatelka se nedostavila k jednání, ačkoliv byla řádně předvolána. Jednání byla přítomna opatrovnice žalobkyně, vedoucí odboru sociálních věcí Městského úřadu v Kostelci nad Orlicí, jež jednala jménem žalobkyně. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka své tvrzení ohledně odnětí možnosti jednat před soudem nijak blíže nespecifikovala, a na základě soudního spisu Nejvyšší správní soud tuto skutečnost neshledal, konstatoval zdejší soud, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovatelce byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první porady s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 2. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu